Πολλαῖς φοραῖς 'ς τὰ μάτια μας αὐτὴ νὰ ἰδωθοῦμε
Μᾶς ἔσπρωξ' ἡ ἀνάγνωσις συχνὰ νὰ κυττχχθοῦμε,
Ν' ἀλλάξῃ χρῶμα ἡ ὄψι μας καὶ νὰ μᾶς κοκκινίσῃ·
Ἀλλὰ σὲ μία περίοδο μᾶς εἶχ' αὐτὴ νικήσει.
Τὸ χεῖλο τὸ γλυκόγελο, 'σὰν φθάσαμε ἐδεκεῖ,
Ἀπὸ ἕνα τέτοιον ἐραστὴ αὐτὸ νὰ φιλῃθῇ,
Τοῦτος ἐδῶ ὁποῦ ἀπὸ 'μὲ ποτὲ δὲ θὰ χωρίσῃ,
Μ' εἶχε 'ς τὸ στόμα τρέμωντας γλυκὰ γλυκὰ φιλήσει. (α)
Τὴν βίβλο ποῦ ἐδιαβάζαμε εἶχ' ὁ Γαλιότος γράψει
Κι' αὐτὴ τὴν 'μέρα ὡς ἐκεῖ ἐμεῖς εἴχαμε πάψει —
Κ' ἐνῷ ἡ μιὰ ἀπ' τὰς ψυχὰς τοῦτα 'ς ἐμένα λέγει,
Μὲ τόσῃ θλίψι ἄρχισε ἡ ἄλλη εὐθὺς νὰ κλαίγῃ,
Ποῦ τέτοια λύπη αἰσθάνθηκα βαθειὰ 'ς τὰ σωθικὰ
Π' ὡς νὰ 'πεθάνω ἐτρέκλισα, ἀκούστηκα κακὰ,
Κι' ὁ κόσμος ὅλος 'χάθηκε εὐθὺς ἀπ' ἐμπροστά μου,
Κι' ὡς πέφτει τὸ νεκρὸ κορμὶ, 'ξαπλώθηκα ἐγὼ χάμου.

(α) Εἰς τῶν σχολιαστῶν τοῦ Δάντου λέγει ὅτι ὁ Παῦλος ἀσπαζόμενος τὴν Φραγκίσκην ὠθεῖτο καὶ ἀπωθεῖτο ὑπὸ δύο ὅλως ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ὑπὸ ὑπερτάτης ἐπιθυμ.ας καὶ μεγίστου φόβου· παρατίθησι δὲ τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς «Φαρμακευτρίας», οὗ ἰδοὺ ἡ ἐν τῇ δημώδει ἡμῶν γλώσσῃ μετάφρασις·

Τὸν Δέλφιν φέρνει σπῆτι μου· καὶ μολ·ς 'γὼ ξυνοίγω
Τὸ ἐλαφρὸ πόδι νὰ σταθῇ 'ς τῆς θύρας τὸ κατώφλι,
(Γιὰ ἄκουσε, Σελήνη μου, πῶς μεθ.θε ὁ ἔρωτάς μου)
Π' εὐθὺς 'ς τὸ σῶμα ἐπάγωσα περσότερο ἀπὸ χιόνι,
Κι' ὁ ἱδρωτάς μου ἐχύνετο ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου
'Σὰν νᾶτον πάχνη τοῦ Νοτιά. Κι' ἐχάθηκε ἡ λαλιά μου,
Π' οὔτε τοῦ βρέφους τὴ λαλιὰ 'ς τὸν ὕπνο του 'ποῦ κάνει,
Δὲν εἶχα, 'ποῦ 'ς τ' ἀγκάλιασμα 'ς τὴ μάννα του ψελλίζει,
Καὶ τὸ καλό μου ἐσκλήρυνε σῶμα 'σὰν τὸ κρουστάλλι.

—=—

ΚΟΥΕΜΑΤΑΝ

Ἰδὲ τον ἥλιο· τοῦ βουνοῦ
Τὴν κορυφὴ χρυσόνει,
Καὶ μὲ λαχτάρα ἡ θάλασσα
Κρυφὴ τὸν καμαρώνει·

Τὸ μοσχαγέρι τῆς αὐγῆς
Σκορπάει μαργαριτάρια
'Απάνου εἰς τὰ τριαντάφυλλα
Καὶ 'ς τ' ἀνθηρὰ χορτάρια·

Ξυπνᾷ τοὺς κρίνους ἐλαφρὰ
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλιά του,
Κ' ἐκεῖνοι ἀνοίγουν γιὰ νὰ πιοῦν
Τὸ μόσχο, τὴ δροσιά του.

'Αλλὰ γιατί δὲν ἄκουσα
Τ' ἀηδόνι νὰ λαλήσῃ,
Καὶ μὲ τραγούδ.α τὴν αὐγὴ
Γλυκὰ νὰ χαιρετήσῃ;—

Πουλιά μου, ἡ αὐγοῦλα ἐπρόβαλε·
Γιατί δὲν τραγουδᾶτε;—
'Η αὐγή μας δὲν ἐπρόβαλε·
'Η ἀγάπη σου κοιμᾶται.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

—0—

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Δ'. ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΑΜΗΝ-ΜΗΝ-ΝΗΜΑ.

—0—

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Τῶν τετραπόδων καὶ πτηνῶν τ' ἀναίσθητον τὸ σῶμα
Ἀλλάσσει πάντοτε δι' ἐμοῦ κατάστασιν καὶ χρῶμα·
Ἀκέφαλος τὸν θάνατον συχνάκ·ς ἐπιφέρω,
Πλὴν τρυφερὰν παραβολὴν τοῖς ποιηταῖς προσφέρω·
Ἂν ὅμως θέλῃς τὸν λαιμὸν νὰ στερηθῶ κ' ἐκεῖνον,
Φύγε, ἂν δὲν θέλῃς σύντροφον νὰ λάβῃς τὸ κινῖνον.

Τῷ πρώτῳ λύσοντι τὸ ἀνωτέρω αἴνιγμα, ἡ Σύνταξις δωρήσεται ἓν ἀντίτυπον τῶν διηγημάτιων «Μὴ ἀπελπίζεσθε» καὶ «Μυθιστόρημα πλουσίου νέου.»

☞ Ἕνεκεν ἐλλείψεως χώρου ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν πεμψάντων ἡμῖν τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῷ δ'. φυλλαδ. αἰνίγματος.